

Preek over Efeze 4,1.2 (avondmaal): Waartoe zijn wij geroepen?

Voorzang: Psalm 103, 1 en 2

Votum en Groet

Zingen: Psalm 103, 3 – 6 – 9 (tussenliggende gedeelten worden gelezen uit de onberijmde psalm)

Schuldbelijdenis

Zingen: Psalm 107, 7 en 8

Genadeverkondiging

Zingen: Psalm 107, 19 en 20

Gebed bij de opening van het Woord

Kinderpraatje

Zingen: Kinderlied 71 (Maak een vrolijk geluid...)

Schriftlezing: Psalm 122 en Efeze 4,1-6

Zingen: Opwekking 167, 1 en 3

Verkondiging van Efeze 4,1.2: Waartoe zijn wij geroepen?

Zingen: Gezang 70

Vorbereiding viering avondmaal

Geloofsbelijdenis

Zingen: Gezang 285 (Evangelische Liedbundel – Gedenken wij dankbaar...; mel. Gez. 414)

Viering van het avondmaal

Zingen: Gezang 44

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Gezang 88 (Zingende Gezegend – Laat die gezindheid bij u wezen; mel. Gez. 333)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

In onze tekst gebruikt Paulus vijf woorden die typerend zijn voor leven in geloof. **1**

Roeping, bescheidenheid, zachtmoedigheid, geduld en verdraagzaamheid.

Over elk van die woorden zou ik iets willen zeggen. **2**

Allereerst *roeping*.

Juist bij de viering van het avondmaal is dat een veelzeggend woord.

Want hoe komt u hier?

Bent u hier op uw plaats?

Op die vragen is maar één antwoord mogelijk:

De Heer zelf heeft mij geroepen!

Als het goed is weet u zich geroepen door de Heer.

Dat woord *roeping* moet je proeven.

Want dat zegt iets van ons.

Dat we geroepen zijn tekent ons als mensen die op een afstand stonden.

Met roepen overbrug je een afstand.

God moest ons roepen om ons erbij te halen.

Omdat we bij Hem weggelopen waren.

Omdat we met de rug naar Hem toe leefden.

Of omdat we zo tegen Hem opzagen.

Omdat we zo bang voor Hem waren, dat we niet zomaar dichterbij durfden komen.

We moesten geroepen worden.

Aan dat roepen zitten nog verschillende kanten die onze aandacht waard zijn. **3**

We zijn allereerst weg geroepen.

Zoals Abraham werd weggeroepen uit Ur en Israël uit Egypte.

Zo zijn wij weggeroepen uit ons armoedig bestaan, onze zondige onmacht.

Weggeroepen uit ons aan de dood gebonden leven.

Onze roeping is dus een bevrijding. **4**

Vervolgens zijn we ergens naar toe geroepen.

Naar deze tafel toe.

Tot een relatie met God.

Tot gemeenschap met Hem in Jezus Christus. **5**

En in de derde plaats zijn we bij elkaar geroepen.

Samengeroepen om een bijzonder volk te zijn.

Gods roeping is niet alleen persoonlijk, individueel.

Hij roept een gemeente, een gemeenschap van gelovigen.

Op je eentje geloven, zonder de anderen, is onmogelijk. **6**

Het tweede woord dat het leven van de gelovige typeert is *bescheidenheid*. **7**

Andere vertalingen kozen voor *nederigheid* of *deemoedigheid*.

In de wereld van toen en van nu is dat een woord met een slechte klank.
De klank van kruiperigheid, onderworpenheid.
Nou, daar moeten we over het algemeen weinig van hebben.
Je moet vechten voor je plekje!
Je moet opkomen voor jezelf!
Want een ander doet het vast niet.
Ik las ooit dat de jongste generatie die van de opgestoken middenvinger heet.
D.w.z. agressief, gauw aangebrand.
Met een kort lontje.
Als je iets dwars zit of iets bevalt je niet, dan ram je er meteen op los.
Dan rij je een parkeerwachter zomaar het graf in, zoals we deze week hoorden.

Maar God roept ons tot bescheidenheid, nederigheid.
Eigenlijk is het woord dat Paulus gebruikt niet eens met één woord te vertalen. **8**
Het gaat om de houding van het uit zijn op lage dingen.
D.w.z. wie bij Christus hoort aast niet op hoge dingen, maar die let op de kleintjes.
Zoals ook Gods hart uitgaat naar de kleinen en geringen.
Naar de mensen zonder invloed in deze wereld.
Zij, die uit de boot vallen, die op dood spoor worden gezet.
God denkt voortdurend aan hen, die geen aandacht krijgen.
Aan minderheidsgroepen die zichzelf niet kunnen verdedigen.
Kinderen, geboren of ongeboren.
Gehandicapten.
Dementen.
Allochtonen.
Vluchtelingen.
En God vraagt van ons dat wij daarin met Hem meedenken.

En niet alleen om aandacht voor geringe mensen gaat het, maar ook voor het geringe.
De karweitjes waar iedereen zijn neus voor ophaalt omdat ze minderwaardig zijn.
Waar je geen eer mee kunt inleggen.
Maar die wel moeten gebeuren.
God vraagt trouw in het kleine.
Boodschappen doen voor een zieke buurvrouw.
De billen wassen van een demente bejaarde.
Daarmee haal je geen Olympisch goud, zilver of brons.
Maar het is minstens zo belangrijk. **9**

Het derde woord is *zachtmoedigheid*.
Ook bij dat woord krijgen velen een vieze smaak in de mond.
Het staat voor hen op één lijn met slapheid, gebrek aan ruggengraat.
Maar juist aan Christus kunnen we zien wat zachtmoedigheid werkelijk is.
Leert van Mij, zei Hij eens, *want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart*.
Nu, wat je van Jezus zeggen kunt, niet dat Hij een slappeling was.
Nee, Hij was de grote kampvechter voor de zaak van God.
En Hij deinsde niet terug voor dood en hel!

Zachtmoedigheid betekent niet dat je over je heen laat lopen.
Maar wel dat de belangen van het Koninkrijk zwaarder wegen dan het eigenbelang.
De zachtmoedige kan fel zijn als een leeuw wanneer het gaat om de zaak van God.
Maar zacht en kwetsbaar als een lam, wanneer de eigen persoon in geding is.
Want wat jou persoonlijk deert leg je dan in de hand van God.
In vol vertrouwen dat Hij daar zeker raad mee weet. **10**

Het vierde woord dat een leven in geloof kenmerkt is *geduld*.
Daarbij gaat het om een groot uithoudingsvermogen.
Om het hebben van een lange adem hebben in de omgang met anderen.
Dat wijst er al op, dat die anderen aanleiding kunnen geven tot ergernis.
Dat ze je irriteren, fouten maken, boosheid opwekken.
Geduld heb je nodig als de ander werkelijk onuitstaanbaar wordt.

Ja, ook dit ligt ons niet zo.
Voor ons is de grens al gauw bereikt.
We kunnen ons opwinden over kleinigheden.
En het leven is nu eenmaal vol van zulke kleinigheden.
Het ene woord lokt het andere uit.
Onze tenen zijn vaak lang en gevoelig.
Elk slakje verdient zout en op elke i moet een punt gezet.

Ach, mensen, als God zo eens met ons deed.
Als Christus óns zo eens behandelde.

Zou Hij dan vanmorgen onze Gastheer zijn?
Wij leven van Gods geduld met ons.
Terwijl we in vele dingen en telkens weer tegenover Hem tekort schieten.
Wie beseft wat het is te leven van Gods geduld, zal haar zelf aan anderen bewijzen.

Dat betekent niet, dat je alles van een ander maar goed vindt.
Dat je er maar niets van zegt.
Maar wel dat je de ander om zijn fouten en de aanstoot die hij geeft, niet afschrijft.
Dat je hem blijft verdragen. **11**

Daarmee zijn we bij het 5e woord: *verdraagzaamheid*, elkaar in liefde verdragen.
Ook hier doet de vertaling niet volledig recht aan het woord dat Paulus gebruikt.
Ook deze term is eigenlijk niet met één woord te vertalen.
Daarvoor zitten er teveel kanten aan. **12**
Het kan zowel met hebben als met houden worden weergegeven.
Letterlijk betekent het zoiets als: optillen, elkaar hoog houden, elkaar hoog hebben.
Zo horen we als kinderen van God met elkaar om te gaan.
Elkaar niet laten vallen, maar elkaar dragen.
Dat is meer nog dan elkaar verdragen.
Dat kan nog inhouden: elkaar maar niet lastig vallen vanuit een zekere berusting.
Je ontloopt de ander gewoon.
Dan heb je de minste wrijving.

Maar dat is veel te negatief benaderd.
Paulus bedoelt het veel positiever.
God heeft ons aan elkaar gegeven.
We hebben elkaar van God gekregen.
En nu hebben wij elkaar.
En nu houden wij elkaar ook.
We houden het met elkaar uit.
En we houden van elkaar.
We gunnen elkaar ten volle een plaats in de gemeente.
Ieder met wie Christus het aan zijn tafel uithoudt, daar hebben wij ook vrede mee.
Die geven we alle ruimte.

Maar dat kan alleen in de liefde waarmee Christus ons liefheeft.
Uit ons zelf dragen we elkaar niet.
We laten elkaar eerder vallen als een baksteen.
We vinden de één te eigenwijs, de ander te dominant of een zeurkous.
Te ruim, te bekrompen of te overgeestelijk.
Te hard, te koud of te vol van zich zelf, enz.
Als ze maar anders waren, dan zouden we het goed met hen kunnen vinden.
Dus nooit!
Daarom moeten we hier aan tafel ons telkens weer verzadigen.
Ons vol eten en drinken aan de liefde die Christus ons bewijst.
Die ook niet heeft gewacht tot we anders werden.
Maar juist door zijn liefde ons veranderde.
Verzadigen u aan zijn liefde.
Dan wordt u groot en sterk om uw roeping te volgen.
Onze roeping tot bescheidenheid, zachtmoedigheid, geduld en elkaar in liefde te dragen. AMEN.
24-08-2008